

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: J. K.**, bytem P. P., P. 4, adresa pro doručování: S., P. 4, zast. Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem, se sídlem Vinohradská 32, Praha 2, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 7. 6. 2011, č. 136/2011,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna zástupce žalobce advokáta Mgr. Stanislava Němce se určuje částkou 8 800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Stanislava Němce, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

- I. **Předmět řízení a rozhodnutí žalovaného**

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 7. 6. 2011, č. 136/2011, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 12. 1. 2011, č. j. OSZ-12723-105/D-Br-2011.

Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 12. 1. 2011 byl žalobci podle § 159 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) zvýšen výsluhový příspěvek z částky 1.043,- Kč na částku 1.064,- Kč, s účinností od 1. 1. 2011 s odůvodněním, že výsluhový příspěvek se zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů podle zvláštního právního předpisu, přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu zvýšení procentní výměry důchodů. Procentní výměra důchodů se podle nařízení vlády č. 281/2010 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2011, zvyšuje od 1. 1. 2011 o 3,9%, výsluhový příspěvek se zvyšuje o 1,95% částky výsluhové příspěvku, která náleží ke dni, od něhož se výsluhový příspěvek zvyšuje.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr vnitra poukázal na málo srozumitelné odvolání žalobce a na to, že argumenty, které žalobce ve svém odvolání uvedl, nemají vztah k napadenému rozhodnutí. Odvolací orgán přesto přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí v celém rozsahu a nezjistil právní vady, které by odůvodňovaly změnu nebo zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Žaloba

Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je neústavní, nicotné a nezákonné a současně nepřezkoumatelné a zmatečné v celém jeho rozsahu, neboť vydání tohoto rozhodnutí bránilo probíhající soudní řízení (překážka litispendence), vedené ve věci výsluhového příspěvku žalobce v souvislosti s výší starobního důchodu pod sp. zn. 8Ca 345/2007, 4Cad 10/2009, 6Ad 18/2010 a další řízení vedená o zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 8. 2009 a ze dne 29. 1. 2010. Dále žalobce s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu, č. j. 25Cdo 145/2002 a na svá trestní oznámení na Inspekci ministra vnitra a na jím podanou žalobu ve věci náhrady škody na zdraví ze dne 25. 4. 1996 poukazoval na 18timěsíční nečinnost soudu, svědčící o nesprávném úředním postupu a zmínil, že dne 25. 4. 1996 podal žalobu ve věci náhrady škody na zdraví z důvodu úmyslně způsobeného služebního úrazu zaviněného lékařem komunistické státní bezpečnosti. Poukázal na to, že Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 4. 1997 pod č. j. 38Ca 174/96-81 zrušil jako nulitní rozhodnutí 1. a 2. stupně žalovaného se závazným právním názorem, týkajícím se posuzování poškození policisty na zdraví. Žalobce dále v podané žalobě považuje za nulitní všechna rozhodnutí žalovaného vydaná v minulosti a rozhodnutí na tato rozhodnutí navazující, tedy i rozhodnutí o převedení žalobce v rámci služebního poměru do podatelny z funkce právníka. Poukazuje na názory vyjádřené v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pod č. j. 8Afs 15/2007-75 a na pravomocná a vykonatelná rozhodnutí Městského soudu v Praze, které žalovaný nerespektuje. Jde o rozhodnutí vydaná pod č. j. 28Ca 235/94, 26Ca 215/95, 38Ca 174/96, 3Cad 34/2007, 7Ca 354/2006, 1Ad 18/2010, 6A 27/98 a 7A 77/2000, zvláště na rozsudek ve věci 3Cad 34/2007, na jehož základě posudková lékařka vyzvala k pokračování v nedokončeném řízení ohledně hodnocení zdravotního stavu žalobce. Bylo provedeno posudkové zhodnocení ze dne 23. 3. 2009

posudkovým lékařem MUDr. J. Č. a z posudku tohoto lékaře vyplývá odůvodnění, že žalobce nebyl občanem se změněnou pracovní schopností podle § 21 odst. 1 zákona č. 1/1991Sb. Podle posudku se nejednalo o osobu zdravotně znevýhodněnou a zdravotní stav žalobce byl a je odpovídající normě. Na základě uvedeného má žalobce za to, že veškeré posuzování jeho zdravotního stavu a účelové převedení žalobce z funkce právníka do podatelny na základě padělané a následně skartované zdravotnické dokumentace byl zločinem proti lidskosti, organizované komunistickou státní bezpečností.

Žalobce podanou žalobu doplnil řadou podání, týkajících se vyměření jeho důchodu a výsluhového příspěvku, které zasílal k různým řízením vedeným u Městského soudu v Praze ohledně důchodu a výsluhového příspěvku. Žalobce dále zakládal do spisu v předmětné věci, ale i do dalších spisů v řízeních, která vede před Městským soudem v Praze podání adresovaná řediteli odboru sociálního zabezpečení žalovaného a vrchnímu státnímu zástupci Vrchního státního zastupitelství v Praze a dále doklady, týkající se posuzování zdravotního stavu žalobce posudkovou komisí i znalcem, vztahující se k chování žalobce a jeho převedení na jinou práci jako staršího právníka u Ministerstva vnitra České republiky. Předložil také podání a podněty týkající se nesouhlasu žalobce s odpíráním informací ze zdravotní dokumentace, stížnosti na jednání ředitele nemocnice Ministerstva vnitra, podání adresovaná ministru spravedlnosti a předsedovi vlády. Uvedená podání jsou datována v časovém období od roku 1997 do roku 2012 a týkají se posuzování zdravotního stavu žalobce, jeho převedení na jinou práci, v rámci služebního poměru a vyřizování jeho podnětů a stížností.

Po vyhovění žádosti žalobce o ustanovení advokáta usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2012, č. j. 9A 133/2011-96 a po výzvě soudu, aby žalobce vyjasnil a doplnil podanou žalobu tak, aby bylo zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce výroky napadeného rozhodnutí za nezákonné a nicotné, žalobce v zastoupení advokátem upřesnil podanou žalobu tak, že se v předmětném řízení domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2011, č. 136/2011 s tím, že před vydáním tohoto rozhodnutí nebylo žalobci umožněno v řízení před odvolacím správním orgánem plně realizovat jeho práva. Žalobci bylo odepřeno se vyjadřovat k podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popř. navrhnout jejich doplnění a žalobce nebyl vůbec vyrozuměn o jednání senátu poradní komise ministra vnitra. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu 1. stupně jsou absolutně nicotná, neboť se odvíjejí od nicotného rozhodnutí ze dne 14. 12. 1995. Žalobce byl po roce 1989 rehabilitován a znovu přijat k žalované dne 1. 1. 1993. Dne 10. 1. 1994 byl nezákonným rozhodnutím ihned propuštěn. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze. Žalobce byl od úrazu dne 10. 1. 1994 od 13. 1. 1994 v pracovní neschopnosti a rozhodnutím ze dne 4. 9. 1996 byl na základě nepravdivého a zfalšovaného rozhodnutí lékařské komise Východočeského kraje Policie České republiky vyhodnocen nezpůsobilým pro výkon pozice právníka u žalované, na základě čehož byl přeložen do podatelny. Přitom byl funkční plat žalobci snížen, a protože žalobce byl vystaven nepřiměřené pracovní zátěži, kdy na místo tří pracovníků pracoval pouze sám, podatelna nebyla vybavena uzamykatelnými skřínkami, kde by žalobce mohl ukládat dokumenty, byl nucen, pod tíhou těchto okolností, požádat o uvolnění ze služebního poměru. Žalobci tímto bylo odepřeno právo na práci od 11. 3. 1997 do 31. 5. 2008. Bylo mu odmítnuto právo na svobodnou volbu povolání ve stávající funkci právníka u žalovaného a právo na spravedlivou odměnu za práci. Žalobce je toho názoru, že byl-li do podatelny přerazen na základě rozhodnutí lékařské komise Východočeského kraje, které je absolutně nicotné, hledí se na takové rozhodnutí jako by nebylo nikdy vydáno. Nicotná jsou pak i všechna rozhodnutí na tato rozhodnutí navazující. Za této situace žalobce nemohl být nikdy platně převeden do podatelny žalované, ale naopak mu příslušelo zastávat

funkci právníka žalované. Tato skutečnost by měla být zohledněna právě ve výsluhovém příspěvku, jehož výše se odvíjí od počtu let služby, kdy žalobci nemůže jít k tíži, že mu žalovaná neumožňovala funkci vykonávat.

Žalobce upozorňuje na ustanovení § 62 odst. 1 s. ř. s., podle kterého může žalovaný během řízení, do doby než soud rozhodne, vydat pouze rozhodnutí, kterým žalobce uspokojí. Napadené rozhodnutí nemohlo nikdy nabýt právní moci, neboť bylo vydáno v době, kdy nebylo ukončeno rozhodné řízení. Z uvedených důvodů žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu 1. a 2. stupně za nesprávná, neboť vycházejí z nesprávných výchozích informací o době trvání služebního poměru.

Žalobce dále po doplnění žaloby předložil soudu řadu dalších podání adresovaných jak Městskému soudu v Praze k probíhajícím řízením, tak vrchní státní zástupkyni Vrchního státního zastupitelství v Praze, Ministerstvu vnitra, Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky. Tato podání se týkají posuzování jeho situace a poukazují na rozhodování Městského soudu v Praze v záležitosti žalobce, na judikaturu Evropského soudního dvora i Evropského soudu pro lidská práva a dále týkající se jednání vysokých státních úředníků České republiky.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že dle obsahu podané žaloby je zřejmé, že žalobce nemá žádné námitky proti obsahu napadeného rozhodnutí a že zvýšení výsluhového příspěvku o částku 21,- Kč měsíčně došlo stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů podle zvláštního právního předpisu. Vysvětluje, jak se zvyšuje procentní výměra důchodů a jak toto má vliv na zvýšení procentní výměry částky výsluhového příspěvku. Žalovaný uvádí, že žalobce se podanou žalobou v podstatě domáhá obnovy řízení ve zcela jiné věci, s předmětem napadeného rozhodnutí nesouvisející. Vzhledem k tomu žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí, z hlediska jeho zákonnosti a nezjistil právní vady, které by odůvodňovaly změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí. Proto odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu 1. stupně potvrdil.

IV. Jednání před soudem

Při jednání před osudem účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Žalobce předložil rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 13.1.2013, jímž bylo rozhodnuto tak, že žalobce v době od 19.3. 1997 do 30.9. 2004 nebyl občanem se změněnou pracovní schopností podle ust. § 21 odst. 1 zákona č. 1/1991 Sb. ve znění účinném do 30.9.2004, a v době od 1.10.2004 do 30.6. 2006 nebyl osobou zdravotně znevýhodněnou podle ust. § 67 odst. 2 písm. c) odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb. ve znění účinném do 30.6.2006. Tímto rozhodnutím žalobce dokládá svůj zdravotní stav v minulosti s tím, že předchozí posouzení jeho zdravotního stavu Ministerstvem vnitra byla nicotná, neboť Ministerstvo vnitra nemělo pravomoc taková rozhodnutí vydávat.

Soud provedl dokazování předloženým rozhodnutím: Důkazy ostatními listinami postupně přikládány k podané žalobě, jimiž se žalobce obracel se svými podáními, podněty, stížnostmi na různé orgány státní s právy k důkazu zamítl, neboť nebyly důkazy k předmětu řízení v posuzované věci.

Zástupkyně žalovaného trvala na vyjádření k podané žalobě s tím, že předmětem posuzování je rozhodnutí č. 136/2011, a proto trvá na vyjádření žalovaného k žalobě.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních námitek.

Žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze, při přezkoumání napadeného rozhodnutí musel nejprve, na základě poněkud zmatečné žaloby a rozsahu dokumentace, připojené k této žalobě, vyjasnit podstatu žaloby, resp. z jakých důvodů se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, které se týká pouze valorizace výsluhového příspěvku, a to za situace, kdy žalobce tuto valorizaci nikterak nenapadá, což ostatně vyplývá i z doplnění žaloby. Soud vymezil podstatu sporu s ohledem na žalobní námitky zpracované zástupcem žalobce, tj. usoudil, že žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, jako důsledku všech předchozích, dle jeho názoru nezákonných řízení, trpících vadami nicotnosti, nesprávnosti, případně nepřezkoumatelnosti a jejichž vydání se datuje od doby posuzování zdravotního stavu žalobce po té, kdy byl na základě posudku lékařské komise ze dne 14. 12. 1995 vyhodnocen jako nezpůsobilý pro výkon pozice právníka u žalovaného a byl přeložen na práci do podatelny, v důsledku čehož mu měl být snížen funkční plat a následně požádal o uvolnění ze služebního poměru.

I z podaného odvolání v této věci, proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně je zřejmé, že se žalobce brání, že by v době od 19. 3. 1997 do 30. 9. 2004, resp. jak žalobce namítá v doplnění žaloby od 11. 3. 1997 do 31. 5. 2008, byl občanem se změněnou pracovní schopností a že by byl osobou zdravotně znevýhodněnou, což je situace, která dle názoru žalobce zavinila následná rozhodnutí vydávaná ve věci výše jeho starobního důchodu a ve věci výše výsluhového příspěvku. Výše starobního důchodu přiznávaná žalobci v minulosti i výše výsluhového příspěvku byla předmětem řady řízení, která napadenému rozhodnutí předcházela, v němž byla přezkoumávána rozhodnutí žalovaného o starobních i výsluhových nárocích žalobce. V dané věci však uvedená řízení, resp. rozhodnutí vydaná v předchozích letech nejsou předmětem přezkumu v této věci, byť by mohla mít vliv na výši výsluhového příspěvku. Dříve postupně vydávaná rozhodnutí o nárocích žalobce byla samostatně přezkoumatelná v jiných řízeních a v řízení o žalobách podaných proti těmto rozhodnutím. Jedno z posledních rozhodnutí, které se týká výsluhového příspěvku žalobce, je rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. j. 4Ads 72/2012-108, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 7Ca 218/2009, v němž se soudy zabývaly některými rozhodnutími žalovaného o výši starobního důchodu a výsluhového příspěvku v důsledku řízení o mimořádných opravných prostředcích vedených žalovaným. Žalobce k těmto skutečnostem a důsledkům rozhodování správních orgánů neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by vyvrátily tu výši výsluhového příspěvku, z něhož vycházejí

napadené rozhodnutí v této věci. V souzené věci je podkladem rozhodnutí žalovaného stanovená výše výsluhového příspěvku od 1. 6. 2008 a to rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 8. 3. 2010, č. j. OSZ-12723-93/D-Je-2010, tj. rozhodnutí vydaném po rozhodnutích, jenž byla předmětem přezkumu u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 218/2009 a u Nejvyššího správního soudu pod č.j. 4 Ads 72/2012-108. Rozhodnutí o výši výsluhového příspěvku ze dne 8.3.2010, podle kterého žalobci náležela od 1. 6. 2008 výplata výsluhového příspěvku ve výši 1020,- Kč měsíčně, bylo právním základem pro rozhodování v dané věci. Toto rozhodnutí se opírá o skutečnost, že od 1. 6. 2008 byl žalobci přiznán starobní důchod ve výši 7812,- Kč a výsluhový příspěvek ke dni přiznání starobního důvodu činil částku 8832,- Kč. Rozdíl mezi výsluhovým příspěvkem a starobním důchodem činí právě částku 1020,- Kč, která od 1. 6. 2008 náleží žalobci k výplatě.

Relevanci uvedeného podkladu jako rozhodnutí pro valorizaci výsluhového příspěvku v napadeném rozhodnutí nemohlo vyloučit ani rozhodnutí Pražské správy správu sociálního zabezpečení dne 13. 1. 2012, které žalobce předložil při ústním jednání, v němž tento orgán rozhodl o tom, že v době od 19. 3. 1997 do 30. 9. 2004 žalobce nebyl občanem se změněnou pracovní schopností podle ustanovení zákona č. 1/1991 Sb. a v době od 1. 10. 2004 do 30. 6. 2006 nebyl osobou zdravotně znevýhodněnou podle ustanovení § 67 odst. 2 písm. c) a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb. Tuto skutečnost, vyšlou najevo až po vydání napadeného rozhodnutí a vztahující se k posuzování stavu žalobce v minulosti až s účinností právní moci rozhodnutí ze dne 13.1.2012, žalobce mylně považuje za rozhodnou pro předmět řízení v této věci. Nadto toto rozhodnutí není přímo podkladovým rozhodnutím pro účely valorizace příspěvku, ale je rozhodnutím o zdravotním stavu žalobce, z něhož se teprve může odvíjet posuzování nároků žalobce na starobní důchod a až zprostředkovaně výše výsluhového příspěvku. Žalobce v podaném odvolání v předmětné věci, ani v podané žalobě nenapadá nesprávnost podkladového rozhodnutí ze dne 13.1.2010 pro rozhodování ve věci valorizace výsluhového příspěvku. Žalobce sice poukazuje na nesprávné posuzování jeho zdravotního stavu od samého počátku a nyní to dokládá rozhodnutím Pražské správy sociálního zabezpečení, toto rozhodnutí však tím, že bylo vydáno až po napadeném rozhodnutí, nevytváří skutkový a právní stav, z něhož by žalovaný měl při posuzování valorizace výše výsluhového příspěvku vycházet. Žalobce své stěžejní žalobní námitky směřuje do posuzování jeho zdravotního stavu a důvodu převedení na jinou práci v minulosti, což nemá (v pořadí práva) relevanci pro posouzení valorizace výsluhového příspěvku v této věci. Žalobní námitka vysvětlená v doplnění podané žaloby tak, že napadené rozhodnutí nemohlo nikdy nabýt právní moci a je nicotné, neboť bylo vydáno v době, kdy nebylo ukončeno rozhodné řízení, neuvádí, jaké rozhodné řízení je pro výši výsluhového příspěvku konečné a určující, jaké řízení o jakém předmětu - nároku žalobce by mělo mít vliv na podkladové rozhodnutí o výši příspěvku ze dne 13.1.2010 pro účely napadeného rozhodnutí o valorizaci příspěvku, případně, zda toto podkladové rozhodnutí je předmětem nějakého řízení o mimořádném opravném prostředku či nikoliv. Žalobce jen obecně tvrdí nicotnost či nezákonnost všech předchozích řízení, v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí požaduje *obnovu* řízení všech 21 rozhodnutí vydaných v minulosti, což svědčí o tom, že se dožaduje nového posouzení svých nároků na starobní důchod i výsluhový příspěvek od samého počátku. Odkaz žalobce na to, že se žalovaný se neřídí a nerespektuje pravomocná a vykonatelná rozhodnutí Městského soudu v Praze z let 1994 až 2010, vydávaná v různých řízeních o výši jeho starobního důchodu a výsluhového příspěvku, není důvodem pro to, aby soud v rámci této žaloby proti valorizaci výše výsluhového příspěvku provedl přezkum všech řízení a rozhodnutí, týkajících se žalobce, znovu a zpětně do minulosti. Takový požadavek jde mimo pořadí práva - postupný rozhodovací proces se zákonem stanovenými pravidly.

Z podané žaloby je zřejmé, že nesprávnost napadeného rozhodnutí žalobce odvíjí od roku 1995, kdy byl, dle svého názoru, neoprávněně přeřazen na jinou práci a byl ukončen jeho služební poměr. Toto tvrzení a taková skutečnost nepostačuje pro posouzení jeho služebních nároků, a pokud na tyto služební nároky má vliv nové rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení o přehodnocení jeho zdravotního stavu v době od 19. 3. 1997 do 30. 9. 2004 a v době od 1. 10. 2004 do 30. 6. 2006, jde o skutečnost, která by mohla být posuzována v rámci obnovy řízení o nárocích, majících vliv na výši výsluhového příspěvku, ovšem až zprostředkovaně a toliko potud, pokud to podmínky (včetně běhu lhůt) stanovené zákonem dovolují. Žalobce se v odvolání podaném proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně dožadoval obnovy řízení 21, dle jeho názoru nezákonných a zmatečných rozhodnutí ve věcech služebního poměru a činil tak jen na základě obecných odkazů na judikaturu Ústavního soudu s nárokem na aplikaci této judikatury na jeho situaci. Žalobce v odvolání nežádal a ani nemohl žádat o obnovu řízení v důsledku nového rozhodnutí Pražské správy sociálního zabezpečení, které bylo vydáno až v r. 2012.

Žalovaný proto nepochybil, pokud napadené rozhodnutí postavil na podkladovém rozhodnutí o výši výsluhového příspěvku žalobce, které v době jeho vydání dne 8. 3. 2010 bylo samostatně přezkoumatelným rozhodnutím za skutkových a právních okolností v době jeho vydání. Je otázkou, zda nové posouzení zdravotního stavu žalobce může ovlivnit a v jakém rozsahu celou řadu vydaných rozhodnutí tak, aby v jejich důsledku mohlo mít vliv i na zákonnost napadeného rozhodnutí. Takovou zákonnost však soud v době vydání neshledal, ani po stránce skutkové, tj. z hlediska doloženého předchozího platebního výměru o výši výsluhového příspěvku, ani po stránce právní, již je valorizace stanovená zákonem.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze neshledal žalobní námitky důvodnými a majícími vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Protože výše výsluhového příspěvku, z něhož byla valorizace vypočtena, byla žalobci známa již z vydaného rozhodnutí ze dne 8.3.2010, výše valorizace je stanovena zákonem a žalobce proti této valorizaci ničeho nenamítá, neshledal soud důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí v námitce žaloby, která se dovolává práva žalobce vyjádřit se k podkladům, ke způsobu jejich zjištění a navrhnout jejich doplnění v řízení před odvolacím orgánem včetně nároku účastnit se jednání u poradní komise ministra vnitra. Žalobce uplatnil své námitky před odvolacím orgánem v podaném odvolání a toto jeho odvolání bylo v mezích možné přezkoumatelnosti jeho obsahu podnětem k ověření zákonnosti napadeného rozhodnutí v obecné rovině. Vzhledem k povaze odvolacích námitek žalobce, které jsou obecným nesouhlasem s rozhodnutím správního orgánu 1. stupně s poukazem na korupci a systém fungování odboru sociálního zabezpečení žalovaného, což žalobce doprovází rozsáhlou citací z rozhodnutí Ústavního soudu, městský soud považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí postačujícím a napadené rozhodnutí nepovažuje za nicotné nebo nezákonné.

Žalobní námitka, dovolávající se ustanovení § 62 odst. 1 s. ř. s., je zmatečná a nepřípadná, neboť toto ustanovení se týká uspokojení nároku účastníka rozhodnutím správního orgánu v režimu autoremedury, o níž v dané věci žalobce neuvedl žádné skutečnosti. Proto aplikaci ust. § 62 odst. 1 s.ř.s. v této věci nelze spojit s námitkou litispendence, tj. s překážkou řízení vedeného ve věci výsluhového příspěvku. Žalovaný v dané věci vydal rozhodnutí na základě rozhodnutí o výši výsluhového příspěvku z r. 2010, k němuž žalobce nedoložil žádné rozhodnutí o uspokojení nároku žalobce a jinak, ve vztahu k námitce litispendence, také nedoložil, jaké rozhodné řízení o výši výsluhového příspěvku (jako překážka litispendence) bylo zahájeno, dosud nebylo ukončeno a předcházelo rozhodnutí ze dne 8. 3. 2010.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Výrok o odměně právního zástupce je dán hodnotou úkonů, které soud určil podle soudního spisu a platné vyhlášky, neboť zástupce žalobce do 3 dnů od ústního jednání, ale ani následně nepředložil vyúčtování nákladů řízení včetně registrace k DPH a ani soudem nebyl zástupce žalobce nalezen v registru plátců DPH.

Odměnu právního zástupce žalobce, který byl pro toto řízení ustanoven soudem, soud určil ve výši 8 800 Kč, a to za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, doplnění žaloby) po 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a za 2x paušál 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31.12.2012 a za 1 úkon právní služby(účast při jednání) po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a dále za 1x paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve znění účinném po 1.1.2013. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí tedy 8 800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 4. listopadu 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková